

Zirig Árpád

kérdésed örök kétely Tört lelkemnek...

*Ki feszül föl a szivárványra?
(Nagy László)*

nem csak őrizni
a maradék erőt
akarni többet
fehér szelek szárnyán
megtartók jönnek
kiteljesedik a kép
már több mint vázlat
halál fókuszának csapdájából
menekülve friss lombbal
lobogózzuk az ágat
legjegesebb gyilkos éjjel
ha fekete szél támad
lovaid égre nyerítenek
kérdésed örök kétely
mi sem fogjuk be a szánkat
kacérkodunk a reménnyel
vihar volt most csend van
a fákon pihennek a fények
mint nagy csípőjű parasztasszonyok
jövönk cipóját keleszti a lélek
mert fakó hajnalokon
ébred óvatos öröm
csillag csillan meg a
frissen szántott iszkázi rögön

Tört lelkemnek
most az ég
dalolja legszebbik
énekét,
bár a jelen hideget
jajt hoz,
nem ez illik a mai
magyarhoz.
Okos hit világol bennünk,
az új évezredben
semmit sem felejtünk.
Föltáru az ismeretlen,
acélos, fagyos öble,
az öklök serege
csillagpályákon
gördül sisteregve,
bár alvó fáklya még
barát és rokon,
kő és arany
süt át a homlokokon.
Szent nyugtalanság
játszik velem,
mert tudom,
megszüli új jövönket
az értelem,
itt is, a ma még
borongós végeken.

ebben az országban...

ebben az országban még mindig
szabadabbak a kutyák mint az emberek
az ember szabad csak egyedül lehet
ebben a kertben az őszibarackfák
a társaim ebben a kertben
egyedül vagyok ember
ebben a kertben szabad vagyok
mint a kutyák
szabadabb mint a madarak
ez a kert a hazám
itt vagyok otthon és itt is maradok
úgy döntöttem hogy a mai naptól kezdve
ebben a kertben a fák is szabadok

emlékek a jelenből

egymásra torlódó emlékek
itt ahol már több évtizede
hánykolódunk mint vízben
a csónak
veszik az értelem
néha csak egy pillanat
máskor beláthatatlan végtelen

nem síkban térben mozog
nem ismer időegységet
megöl majd újra teremt
egyekig korbácsolja a véred
bár csámborgó az emlék
a napnak minden percében
újra és újra éled

akit a burjánzó idő
ilyen védtelen sorssal veri
zöld lánggal ég érte az erdő
s egekből folynak teliholdnál
annak a véres könnyei